

Jolita
Herlyn

Trys
mano
vieninteliai

Alma littera

Švytinti kasdienybė

Po pirmo vakarėlio su danais mudvi su Diana tapome dažnomis jų viešniomis. Mūsų gyvenimas prisipildė naujų spalvų, garsų ir kvapų. Jautėmės lyg panirusios į džiaugsmo ir linksmybių jūrą. Šiokiadienių vakarais mūsų laukė tradicinis maršrutas – iš pradžių alaus bokalas „Romintoje“, paskui nepakartojami kepsniai „Skandale“, o pabaiga „Kurpiuose“, kuriuose mus jau pažinojo ne tik barmenai, bet ir muzikantai.

„Kurpiai“ buvo tapę beveik antraisiais mūsų namais. Labiausiai Polui patikdavo, kai muzikuodavo Klaipėdos diksilendas. Per pertraukėlę jis tapšnodavo būgnininkui Edmai per pečius ir kartodavo:

– Jums į Daniją atvažiuoti reikia, į kokį džiaz festivalį! Jei gu tik būsite Kopenhagoje, į *Jazzhouse* ir *Mojo Blues Bar* nusi-vesiu! Ten gerbėjų tikrai rastumėte! Danai mėgsta džiazą! Tik atvažiuokite!

Edma pritariamai linkčiodavo galvą, o geraširdė jo šypsena tarsu bylojo: „Pasvajoti juk nedraudžiama...“

Kai Kongas sodriu armstrongišku balsu užtraukdavo *What a Wonderful World*, mums su Polu net ašarą išspausdavo. Tai buvo vienintelė melodija, pagal kurią Polas sutikdavo šokti. Šokiai buvo ne jo stichija, o aš šokau nuo mažumės ir valso ritmu būčiau galėjusi suktis nuo ryto iki vakaro. Studijų metais Vilniuje

lankiau privačias flamenko pamokas pas ispanę Izabelę. Susižavėjau šiuo šokiu netikėtai, kino teatre „Žemaitija“. Žiūrėjau filmą „Karmen“ su garsiais ispanų flamenko atlikėjais Antonijumi Gadesu ir Laura del Sol ir buvau pakerėta. Mane užbūrė nebyli, tik kūno kalba perteikiama, aistringos meilės istorija, skambant užburiančiai Pako de Liusijos muzikai. Jaučiau, kad negaliu paleisti kėdės ranktūrių, o visą kūną krečia virpulys. Pastebėjau, kad šokėjų veidai persikreipia iš skausmo ar nevilties. Aistra jiems nebuvo juokinga, ji balansavo tarp gyvenimo ir mirties, buvo viską apimanti, griauianti ir kartu kurianti. Po filmo žinojau, kad noriu patirti tokią aistrą ir išmokti šokti flamenką.

Su Polu, Siorenu ir Diana leidome ir savaitgalius: eidavome į jiems egzotiškai atrodanti mūsų turgų pirkti mėsos ir daržovių, ruošdavome valgį, lošdavome kortomis, gerdavome alų ir ilgai vakarodavome. Dažnai keldavomės į Smiltynę ir dviračiais mindavome iki Juodkrantės. Ten, pasigardžiaavę rūkyta žuvimi ir lyg vaikais pamėtę akmenukus į vandenį, keliaudavome namo. Greitai mes tapome neišskiriami.

Diana intensyviai mokėsi anglų kalbos, jos bute ant visų baldų ir prietaisų lipnia juosta buvo prikabinėta lapelių su angliškais žodžiais. Tą kartą, kai ji su Siorenu liko akis į akį lauko kavinėje ir dėl kalbos nemokėjimo pakliuvo į keblią padėtį, buvo ne juokais ant manęs užsirūstinusi. Bet greitai jos pyktis atslūgo, nes pažintis su danais mums abiem teikė daug džiaugsmo. Gyvenome čia ir dabar, nesukdamos galvos, kas bus toliau. Atrodė, kad gyvenime neegzistuoja jokių rūpesčių ar problemų.

– Mūsų dienos – kaip šventė, kaip žydėjimas vyšnios... – kartą padeklamavo Diana, lyg balerina sukdamasi aplink puodus ir ruošdama dukrai pietus.

– Tad skubėkim gyventi, nes prabėgs, nebegriš jos, – baigiau aš posmelį ir, įsikabinusi į medinę taburetę, ant kurios sėdėjau, linktelėjau į priekį.

– Na, ir kur nuskubėti nori? – nusijuokė kaimynė.

Aš prikandau lūpą, lyg norėdama sulaikyti žodžius, tačiau jie veržte veržėsi laukan. Alkūnes pastačiau ant stalo ir smakrą parėmiau delnais. Tai nepadėjo. Poreikis išsikalbėti buvo per stiprus.

– Žinai, Diana, aš kasdien vis labiau įsimyliu Polą. Ir jaučiu, kaip jo trokštu, – nudelbiau akis lyg prasikaltusi mokinukė, o dešine ranka nevalingai sugriebiau sijono apačią ir ėmiau glamžyti. – Kartais geismas toks stiprus, kad negaliu užmigti, vartausi pusę nakties, svajoju, – vėl pakėliau akis ir maldaujiamu žvilgsniu įsisiurbiau į Dianą, lyg ji būtų gailastingoji seselė ir galėtų numalšinti mano širdies sopolį. – Aš niekada to nebuvo patyrusi... Bet iš jo – jokių žingsnių lovos link, – atsidusau. – Suprantu, jis turi gyvenimo draugę, tikriausiai nori būti ištikimas, bet tas geismas mane pribaiigs.

– Klausyk, mieloji, kažkas čia ne taip, jis juk akimis tave ryja. Pati atrodai tokia neprieinama, nepasiekiamo, lyg žvaigždė danguje, – palikusi puodus ramybėje, Diana stovėjo prieš mane, įsiremusi rankomis į šonus. – Jei taip jo nori, pati parodyk iniciatyvą! O kad nusiramintum, prisimink, kad yra toks dalykas kaip masturbacija, – prunkštelėjo. – Galiu ir vibratorių padovanoti, – gašliu juokeliu mano atvirumą paskandino kaimynė.

Aš išties troškau intymumo. Atrodė, kad Polo sielą jau pažįstu, bet norėjau pažinti ir kūną. Jaučiau, kad jam patinku, bent kaip draugė. Mes valandų valandas galėjome kalbėtis įvairiausiomis temomis, nuo Jungo psichoanalizės iki Mao kultūrinės revoliucijos, mums niekada nebuvo nuobodu: analizavome ir komen-

tavome, juokėmės ir piktinomės, bet tas pusės metro atstumas, skiriantis mūsų kūnus, taip ir likdavo neįveiktas. Mane tie penkiasdešimt centimetrų trikdė lyg nepatyrusią bėgikę maratono distancija. Ir kaip pakeisti situaciją, tikrai neįsivaizdavau.

Norint atsidurti lovoje su lietuvičiu, įmantrybių nereikėjo, dažniausiai ir jokių pastangų. Bet ar tos pačios taisyklės galioja danams, nežinojau. Tuo periodu Lietuvoje vyravo du pagrindiniai vyrų tipai: patinai, kurie pirmam pasimatymui įpusėjus tempė merginą į lovą, ir pseudointelektualai. Pagrindinis pirmųjų atributas buvo auksinė grandinė ant kaklo, sportinis kostiumas, pripumpuoti raumenys ir trumpai kirpti plaukai. Kai kurie iš jų pretendavo į inteligentus ir vilkėjo vyšninį arba tamsiai žalią švarką. Kraštutinė tokių medžiotojų raiškos forma buvo grobio (dažniausiai ilgom kojom ir trumpu sijonu) tempimas nuo šaligatvio į lietuviškais ar rusiškais šlageriais plyšaujantį automobilį.

Antrieji savo visokeriopą impotenciją mėgo dangstyti kalbomis apie metafiziką, levitaciją bei reinkarnaciją ir vis taikėsi kitų sąskaita išmaukti alaus bokalą. Abu šiuos tipus vienijo nežinia iš kur į madą atkeliavusios baltos kojinės, švytinčios iš po gerokai per trumpų klešnių.

Normalių mano amžiaus vyrų buvo nedaug. Arba jie slėpėsi pogrindyje, dėliodami savo būsimų verslo imperijų pamatus.

Polas buvo kitoks. Tačiau artima draugystė be intymumo man buvo nauja. Tiesa, turėjau vieną draugą gėjų, bet jo nepriškyriau vyrų kategorijai. Ne dėl išvaizdos, o kad iš jo nesklido vyriškumo fluidai, kuriuos užfiksuotų moteriškos antenos. Bet Polas juos tiesiog spinduliavo.

Danų darbo tvarkaraštis buvo sudėliotas taip, kad kas dvi tris savaites jie galėtų skristi namo ir ilgesnį savaitgalį praleisti su

šeima. Vieną tokį šeštadienį, kai Siorenas buvo Danijoje, atėjau pas Polą viena. Mūsų laukė tradicinis žygis į turgų, o paskui keitinome važiuoti į Mingę ir Ventės ragą.

Kai virtuvėje iš krepšių traukėme pirkinius ir bandėme juos sutalpinti į perkrautą šaldytuvą, mūsų kūnai netyčia susilietė. Aš pajutau savotišką elektros išlydį. Oda pašiurpo, rankų plaukeliai pakilo piestu, kojas supančiojo silpnumas ir, atrodo, tuoj susmuksiu.

Polas tai pajuto. Be žodžių griebė mane į glėbį ir pradėjo godžiai bučiuoti. Ak, kaip jis bučiavo! Jei tokia rungtis būtų olimpinėse žaidynėse, tai aukso medalis neabejotinai puoštų Polo kaklą! Atsidavusią svaiginamai jo bučinių saldybei, galinga banga mane bloškė į dar nepažintas aistros gelmes. Mūsų liežuviai pynėsi, lyg žuvys nardė po vienas kito burną, trynėsi vienas į kitą ir lenktyniavo, kuris giliau ir įmančiau paners.

Drabužiai lėkė į šalį. Kelias iki lovos miegamajame atrodo per ilgas, nenorėjome gaišti nė sekundės, tad mylėjomės virtuvėje: ant stalo, tarp puodelių su nebaigta gerti arbata, ant grindų, ant spintelės su likusiais nuo pusryčių avižinių sausainių trupiniais, kurie braižė man sėdmenis ir dar labiau audrino. Ilgai tramdyta aistra liejosi per kraštus, mes lyg troškulio dykumoje iškamuoti keliautojai gėrėme vienas kitą ir negalėjome pasisotinti.

Į Ventę tą šeštadienį taip ir nenuvažiavome. Šiek tiek apriimus pirmai aistros bangai, persikėlėme į miegamąjį. Mylėjomės ir kalbėjomės, kalbėjomės ir mylėjomės. Aplinkinis pasaulis nebeegzistavo, o netikėtai sukurtas mudviejų buvo tobulas ir švytintis. Plūduriavome džiaugsme, išgyvendami absoliučią sielų ir kūnų vienybę, tarsi būtume sukurti vienas kitam, tarsi būtume Platono aprašytos Dzeuso perpjautos žmogystos, po ilgų ir skausmingų ieškojimų radusios viena kitą.

Vakare namo negrižau, likau pas Polą. Užmigome vienas kito glėby, apimti palaimos. Naktį prabudau, pajutusi į save įsmeigtą žvilgsnį. Nenorėdama išsiduoti, kad nemiegu, sulaukiau kvėpavimą ir vos pramerčiau akis. Polas, apšviestas sidabrinės mėnėsienos šviesos, sėdėjo ant lovos krašto ir stebėjo mane. Jis buvo toks dieviškas, lyg atėjęs iš kito pasaulio. Vieną minutę šmestelėjo mintis, kad vis dar sapnuoju ir matau angelą. Bet angelai juk belyčiai, o šis, pajutęs, kad prabudau, itin vyriška ranka švelniai perbraukė mano plaukus ir prikimusiu balsu sušnibždėjo:

– Tu tokia graži... Galėčiau visą naktį sėdėti ir žiūrėti į tave.

Prasidėjo didžiausio džiaugsmo ir pilnatvės dienos. Meilė man išaugino sparnus, ir aš tiesiog sklendžiau miesto gatvėmis. Man atrodė, kad mudu esame išskaptuoti iš vieno medžio kamieno. Nenorėjau galvoti, kas bus po dvejų metų, kai Polui reikės grįžti namo. Gyvenau šia diena, man užteko to, kad galiu su Polu kvėpuoti tuo pačiu oru, maudytis jo spinduliuose ir klausytis hipnotizuojančio jo balso. Kai nesimylėdavome, kalbėdavomės pačia įdomiausia įsimylėjėliams tema – apie mus pačius...

Mes vis dar nemažai laiko praleisdavome su Diana ir Siorenu, kurie irgi jau spėjo paskanauti kūniškų malonumų. Bet geriausiai jaučiausi su Polu dviese, nenorėjau dalytis jo su niekuo: nei su bendradarbiais, nei su draugais. Net kai užtrukdavo vonioje, man atrodė, kad gaištamas mums skirtas laikas, juk likimas atseikėjo tik dvejus metus, tad kiekviena sekundė brangi – buvau godi ir nepasotinama.

Polo buvimas šalia tapo toks svarbus, kad net mano sapnai buvo pripildyti mūsų kasdienybės atspindžių. Užmigusi tęsdavau mūsų dieną pradėtus pokalbius arba sapnuose matydavau, kaip

kartu miegame: aš ant dešinio šono, jis stipriai prisispaudęs man prie nugaros, jo kūnas atkartoja kiekvieną mano kūno linkį, o kairė ranka ilsisi ant mano dešinės krūties.

Kartą sapnas mane nubloškė dešimtmetį atgal – su Polu atsidūrėme buvusioje Sovietų Sąjungoje. Apstulbę apžiūrinėjome tarybinį butą, lankėmės parduotuvėse tuščiomis lentynomis, su baime dolerius keitėme į rublius, slapstėmės nuo KGB. Kol miegodavau, mano pašmonė bandė Polą nukelti į praeitį, tarsi bendra patirtis mus dar tvirčiau susietų. Ji kūrė bendrą atmintį, kurios neturėjome, tarsi voratinklį regždama galimų atsiminimų pasaulį.

Polą jaučiau visomis kūno ląstelėmis. Žinojau, kada pakelti akis, kai jis į mane pažiūrės, kada pažiūrėti pro langą, kai jis ateis. Tarsi mus būtų raizgę nematomi laidai, kuriais pati tiksliausia informacija vienas kitą pasiekdavo per nanosekundę.

Vieną vakarą laukiau Polo grįžtant iš Kauno, kur jis lankėsi darbo reikalais, ir netikėtai prisnūda. Kai atsibudau, buvo tamsu. Uždegiau šviesą ir nuėjau atidaryti lango: norėjau įleisti gaivaus oro gūšį.

– Labas, – išgirdau pažįstamą balsą.

Gatvės žibinto šviesoje pamačiau po langais mindžikuojantį Polą. Dešinėje rankoje laikė gėlių puokštę, aiškiai pasiskolintą iš kokio gėlyno, ir šypsojosi. Pamojau užėti, o pati strimgalviais puoliau prie veidrodžio ir, griebusi šukas, ėmiausi nedėkingos užduoties: per dvi minutes ant galvos styrančią kregždžių lizdą paversti glotniomis garbanomis.

Polas pirmiausia panardino pirštus į mano ką tik sušukuotus plaukus, juos kaip reikiant suvėlė ir apipylė bučinių lietumi.

– Grįžome vėlai, nenorėjau tavęs trukdyti, – teisinosi iš proto mane varančiu balsu. – Bet neištvėriau ir atlėkiau patikrinti,

ar tavo lange dega šviesa. Kai priėjau prie namo, ji iškart užsidegė... Lyg žalia šviesoforo šviesa! – šypsojosi, o aš, prisiglaudusi prie krūtinės, godžiai traukiau į save jo kūno kvapą, kuris buvo mielesnis už visus pasaulio kvepalus ir kurią būčiau atpažinusi iš tūkstančio kitų kvapų.